



ת"פ (נתניה) 5436-05-23 - מדינת ישראל נ' יובל בניזרי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 5436-05-23 מדינת ישראל נ' בניזרי
ואח'

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. יובל בניזרי

2. מתן סטפן בניזרי

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשמים: עו"ד רן קרויט

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בהתאם להודאתם בכתב אישום מתוקן, והופנו לשירות המבחן ללא הסכמות באשר לעונש. ברקע לכתב האישום המתוקן:במועד הרלוונטי התגוררו הנאשמים (אחים) ואינם בשכנות למתלון, מר יעקב ברנצ'יק, באותו הבניין בנתניה. הנאשמים התגוררו בקומה השלישית, ואילו המתלון התגורר בשכירות ביחידת דיור. לבקשתה של המשכירה הוציא המתלון ביום 27.4.23 בשעה 23:00 לערך את כלבתה לחצר יחידת הדיור. בשל נביחות הכלבה צעקו הנאשמים לעברו של המתלון וקיללו אותו, והוא השיב לעברם בצעקות. בחלוף דקות אחדות ירדו הנאשמים מביתם ונכנסו לחצר יחידת הדיור. הנאשם 1 תפס בצווארו של המתלון, לפת בו וחנקו תוך הורדתו לארץ. המתלון התנגד והשניים נפלו. בשלב זה החל הנאשם 2 לבעוט במתלון נמרצות בכל חלקי גופו. הנאשם 1 הצטרף והשניים בעטו במתלון מספר בעיטות בגופו ובראשו, זאת בעודו שרוע על הארץ וצועק לעברם לחדול. הנאשם 1 הגדיל עשות, ובעט בחוזקה בגבו של המתלון. הנאשם 1 נטל בסיס מיטה עשוי עץ שנמצא בחצר, ובתגובה נטל המתלון כיסא כדי להתגונן. הנאשם 1 הפיל את בסיס המיטה על המתלון,

עמוד 1



שמעך לארץ. לאחר שקם המתלונן, נטל הנאשם 1 צידנית פלסטיק, כשהנאשם 2 לצדו, והטיחה בעוצמה בראשו של המתלונן שנשמט לאחור. בהמשך נפל המתלונן לארץ פעם נוספת. לאחר מכן החל המתלונן לסדר את חפציו, אך לנוכח צעקותיהם של הנאשמים והתנהגותה של אימם שירקה לעברו, ביקש להרחיק את הנאשמים, ולשם כך נטל לידי את הצידנית, אלא שהללו הרחיקוהו מהם ועזבו את המקום. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן שבר בצלע 9 מימין באספקט אחורי, רגישות בצלעות 5 ו-6, פצע פתוח בקרקפת בעומק 2 ס"מ, אשר הצריך סגירה בסיכות, ושפשופים ברגליו ובגבו. בגין מעשיהם הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות פציעה ע"י שניים, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 29(א) לחוק העונשין.

2. תסקיר לנאשם 1: בן 24, מאורס ועתיד להינשא בקרוב (מאז נישא לרעייתו). התגורר עם אמו ואחיו. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, השלים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות, סבל מקשיים שונים, בין השאר לנוכח מחלתו של אביו שנפטר לפני כשבע שנים. חרף קשייו גויס הנאשם לצה"ל במסלול מקא"מ וסיים שירות צבאי מלא, במהלכו נדון פעמיים למאסר בכלא צבאי. הנאשם עבד כשנתיים בתחום השיפוצים, ובהמשך החל לעבוד כשליח, כשמזה כשנה ומחצה מחזיק "קו שליחויות" ומעסיק שלושה עובדים. הנאשם מחזיק רישיון לצריכת קנביס רפואי בשל מגוון בעיות רפואיות מהן הוא סובל, לרבות מחלת הקרוהן. הנאשם קיבל אחריות על מעשי העבירה אותם ביצע, לטענתו, לאחר שהמתלונן פנה לאימו באלימות מילולית. לדבריו, התנהגותו חריגה לאורחות חייו. הוא הביע אמפתיה למתלונן ונכונות לפצותו. שיחה של קצינת המבחן עם המתלונן, בן 49, העלתה כי הנאשם ובני משפחתו לא יצרו עמו קשר מאז האירוע, הם ממשיכים להתגורר בשכנות, והוא איננו חושש מפניהם. הנאשם השתלב בקבוצה לטיפול ייעודי לצעירים עוברי חוק, שנועדה לאפשר לו לקבל כלים לוויוס דפוסי תקשורת ויחסים. נכון למועד התסקיר (29.9.24) הוא הגיע במועד לשלושה מפגשים, שיתף פעולה כמצופה ממנו, והביע מוטיבציה להמשיך בטיפול. בשקלול גורמי הסיכוי והסיכון העריכה קצינת המבחן, כי נשקף סיכון נמוך לכך שהנאשם יבצע עבירות אלימות נוספות. היא המליצה להעמידו בצו מבחן למשך שנה, ולגזור עליו מאסר קצר בדרך של עבודות שירות, באופן שיאפשר לו להתמיד בטיפול בצד עבודתו. כן המליצה לחייבו בפיצויים לנפגע העבירה.

תסקיר לנאשם 2: בן 23, נעדר הרשעות קודמות, מתגורר בבית סבתו. הנאשם השלים 14 שנות לימוד במסגרת חוץ ביתית טיפולית (בה שהה עם אחיו מאז היה בן שמונה), והוא בעל תעודת הנדסאי רכב ועוסק בתחום. הנאשם לא שירת בצה"ל בשל חוסר התאמה, זאת חרף רצונו להתגייס. לדברי הנאשם, מצבו הרפאי שפיר, אך מאז מעצרו הוא סובל מחרדות, בעקבותיהן קיבל רישיון לצריכת קנביס רפואי. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, והסביר כי פעל בהמשך לאלימות מילולית של המתלונן כלפי אמו ועימות בין המתלונן לבין אחיו (הנאשם 1), וכדי להגן על אחיו. הוא הצר על התנהלותו, אך קצינת המבחן התרשמה כי הוא נוטה לצמצם מחומרת מעשיו, תוך הטלת אחריות על המתלונן שהביא על עצמו את האירוע. הנאשם התקשה להביע חרטה בגין הסבל שהסב למתלונן ולבטא אמפתיה כלפיו. הנאשם הופנה לקבוצה טיפולית המיועדת לצעירים עוברי חוק. הוא הביע מוטיבציה ראשונית להשתלב בקבוצה, אך הדבר לא יצא לפועל בשל רשימות המתנה ממושכות. גם בעניינו העריכה



קצינת המבחן כי נשקפת ממנו מסוכנות נמוכה בלבד להישנות עבירות אלימות, והמליצה להעמידו בצו מבחן למשך שנה ולגזור עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, באופן שיאפשר לו "לשמור על חלקיו המתפקדים", ויהווה במקביל עונש מרתיע ומציב גבול. כן המליצה לחייבו בפיצויים למתלונן.

3. בדיון מיום 8.10.24 ביקש ב"כ הנאשמים להפנות את הנאשמים לקבלת חו"ד הממונה על עבודות שירות. ב"כ המאשימה הבהירה כי עמדתה למאסר בפועל. הנאשמים הופנו לקבלת חו"ד, תוך שהודגש כי אין בדבר כדי להביע עמדה באשר לתוצאת ההליך, או לטעת ציפיות בליבו של איש. הנאשמים נמצאו מתאימים לריצוי עבודת שירות במגבלות.

4. ביום 3.12.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. יצוין כי בפתח הדיון תוקנה בהסכמה הכרעת הדין באשר להוראות החיקוק (הוראות החיקוק המעודכנות פורטו לעיל). בפתח הדיון הוגש תקליטור ובו תיעוד אירוע האלימות במצלמות אבטחה, ותמונות החבלות שנגרמו למתלונן (עת/1). נפגע העבירה העיד באשר למצבו בעקבות הפגיעה. המדובר בגבר בן 49 אשר שירת כשנתיים בצבא קבע, לאחר מכן ניהל מוסך, ובהמשך ניהל עסק בבעלותו משך קרוב לשני עשורים. לטענתו, בעקבות האירוע נתקל בקשיי הסתגלות, ומצא עצמו מחליף חמישה מקומות עבודה. הוא חושש לחייו ולחיי בנו הקטין, ומקפיד על הגפת התריסים בביתו משך כל שעות היממה. המתלונן מצא עצמו נזקק לטיפול נפשי, אותו הוא מקבל בקביעות מאז שהותקף, בתדירות של אחת לשבוע. בפן הבריאותי - הוא מטופל עד ימים אלו אצל אורתופד, והפגיעה משפיעה גם על עבודתו.

5. ב"כ המאשימה פירטה את הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים, ואת הצורך למגר את תופעת האלימות, בין השאר תוך הטלת ענישה מוחשית. אירוע האלימות התרחש על רקע של מה בכך, כשהמתלונן מצא עצמו - על לא עוול בכפו - קורבן ל"אירוע בריוני, אלים ואכזרי... אירוע ארוך ומתמשך, במהלכו הנאשמים גמרו אומר בדעתם להכות את המתלונן מכות נמרצות... גם באמצעות ידיהם וגם באמצעות חפצים". ב"כ המאשימה הדגישה את הפסיביות של המתלונן באירוע, שמעשיו התמצו בניסיונו להגן על עצמו. היא עמדה על התפתחות מעשיהם של הנאשמים, שבאף שלב לא מצאו לחדול, אלא המשיכו וחבלו במתלונן, אף כשהלה מצא עצמו שרוע על הארץ. לדבריה, "הנאשמים חוזרים ותוקפים את המתלונן לא כדי להפסיק התנהגות מסוימת מצדו, לא כדי להרחיק אותו, לא כדי להרתיע אותו, אלא פשוט האלימות לשם אלימות, לשם פגיעה בגוף, הא ותו לא". היא ביקשה לזקוף לחובתם של הנאשמים את עוצמתה של האלימות שהפגינו: "... כל מכה היא מכת מחץ. החניקה היא עד לנפילה בקרקע, האלימות באמצעות תחתית המיטה גורמת לו ליפול על הרצפה, וגם בשלב האחרון שהמתלונן אוזר כוחות ומתרומם, הטחת הצידינית בראשו כל כך עוצמתית שראשו נשמט לאחור והוא שוב נופל על הרצפה". כן הדגישה את פערי הכוחות בין הצדדים, כשהנאשמים חברו זה לזה כמעין מכפיל כוח: "לעיתים בזמן שאחד מכה השני מצטרף בעוצמה גבוהה יותר. מה שנקרא "זה לא כוחות". אמנם, אין המדובר באירוע מתוכנן מבעוד מועד, אך מנגד עסקינן באלימות יזומה מצד הנאשמים, ולא במעשה שבוצע בעידנא דריתחא, או במצב אליו הם נקלעו שלא מרצונם. אשר לחלקו של כל אחד מהנאשמים באירוע - ניכר אמנם שהנאשם 1 פעיל יותר, אך הנאשם 2 שיתף עמו פעולה לכל אורך הדרך.



ב"כ המאשימה הפנתה לנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלון, וביקשה לשקול לחומרה את פוטנציאל הנזק. היא הפנתה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 16-32 חודשי מאסר בפועל. בקביעת העונש בתוך המתחם, טענה כי דווקא הרקע הנורמטיבי של הנאשמים, והאופן בו בחרו לתקוף את המתלון בדרך כה ברוטלית - טורדי מנוחה. היא סקרה את נתוניהם כעולה מתסקירי המבחן, וביקשה להימנע מלאמץ את המלצות שירות המבחן, החורגות לקולה מהמתחם. באשר לנאשם 2 טענה כי תסקיר המבחן מגלה תמונה שלילית, וכי ההמלצה אינה מתיישבת עם גוף התסקיר. ב"כ המאשימה ביקשה לגזור את דינם של הנאשמים בדרך שתעביר מסר של אפס סובלנות לאלימות הקשה שהללו גילו בהתנהגותם, ותשקף "את הסלידה מסיטואציה שבה אדם ימצא עצמו חבול ופצוע באירוע על רקע ויכוח סתמי". ב"כ המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם 1 מאסר בפועל למשך 16 חודשים, על הנאשם 2 מאסר בפועל למשך 18 חודשים, ועל כל אחד משני הנאשמים מאסר על-תנאי, קנס, פיצויים בסך 8,000 ₪ לנפגע העבירה והתחייבות כספית.

6. לטענת ב"כ הנאשמים, מעשיהם של הנאשמים אינם מגיעים לחומרה שביקשה לייחס להם המאשימה. העבירות בוצעו באופן ספונטני ובלתי מתוכנן, חד-פעמי, בעקבות דין ודברים שכלל קללות וצעקות משני הצדדים. הנאשמים פעלו אמנם בצוותא, אך מרבית הזמן פעלו ללא שימוש בכלי משחית, אלא תקפו את המתלון בידיהם ורגליהם, והחפצים ששימשו אותם נמצאו פזורים בחצר ביתו של המתלון, היינו, אין המדובר בכאלו שהובאו מבעוד מועד בכוונת מכוון. ב"כ הנאשמים הוסיף וטען כי למתלון חלק באירוע, כשהניף כיסא וניסה לפגוע בנאשמים. ב"כ הנאשמים ביקש לקבוע מתחם עונש בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. הוא לא הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו, אך ביקש להבחין בין נסיבות האירוע כאן, לבין הנסיבות בפסקי הדין שהגישה המאשימה, שכולם לשיטתו חמורים יותר. כן הפנה למדיניות המאשימה בהעמדה לדין בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אל מול עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית (באישור בית המשפט הוגש המסמך לאחר הדיון). לטענתו, החבלה החמורה שנגרמה למתלון איננה ברף חומרה גבוה, כשלאחר טיפול רפואי קצר הלה שוחרר לביתו, ללא צורך בהתערבות ניתוחית או אשפוז. ב"כ הנאשמים הוסיף וטען להבחנה שיש לשיטתו לבצע בין מעשיהם של כל אחד מהנאשמים באירוע. לדבריו, חלקו של הנאשם 2 נופל במידה ניכרת מזה של הנאשם 1.

ב"כ הנאשמים הפנה לתסקירי המבחן ולנסיבותיהם של הנאשמים: המצוקה שהייתה מנת חלקם במהלך השנים המעצבות בהן התפתחו; מחלתה של אמם; אובדן אביהם; קבלת האחריות בגין מעשיהם; עמדת המתלון שצוין כי איננו חושש מהם; הערכות המסוכנות וההמלצות הסופיות והמוצדקות של שירות המבחן. לטענת ההגנה, בעניינם של שני הנאשמים - בגירים צעירים ללא הרשעות קודמות, ראוי לחרוג לקולה ממתחם העונש שייקבע, ובמילותיו של בא כוחם: "בית סוהר במצבם זה פוגע בהכל ומרסק הכל". לדבריו, שניהם חוו את תקופת מעצרם באופן קשה ומטלטל: "מתן פוסט-טראומתי. הם יצאו משם מזועזעים, פחדו ולא יצאו מהתא".

7. הנאשם 1 הביע צער וחרטה על מעשיו. הוא הודה לשירות המבחן על ההליך הטיפולי, סיפר על תובנות שהפיק וכלים שרכש, שגורמים לו לפעול בשיקול דעת גם במצבי מצוקה. הוא נישא לפני כחודש, וביקש לאפשר לו להמשיך בחייו מבלי לשוב אל בין כותלי בית האסורים. הנאשם 2 הסתפק



בבקשת סליחה, ובאמירה כי המעשים לא יישנו.

דיון

8. פעם אחר פעם חוזרים בתי המשפט ומזהירים מפני פגיעתה הרעה של תופעת האלימות בחברה, על שלל מופעיה, ומדגישים את חובתה של מערכת אכיפת החוק לעשות כל שלל ידה כדי למגרה, לרבות בדרך של השתת עונשים מוחשיים וכואבים על העבריינים. ראו ע"פ 8314/03 בן עווד נ' מדינת ישראל (7.6.05):

בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר.

9. מעשיהם של הנאשמים - קשים ורעים. אמנם, כטענת בא כוחם, בית המשפט עד למקרים חמורים יותר, אף בגדריהן של העבירות שיוחסו לנאשמים, ובהן הורשעו בהתאם להודאתם. לטובתם - אין המדובר באירוע שתוכנן מבעוד מועד, הנאשמים לא קשרו קשר לפגוע במתלונן, אלא חבלו בו ופצעו אותו "באופן ספונטני". כמו כן, האלימות בוצעה בחלקה ללא שימוש בכלי משחית, בידיהם וברגליהם של הנאשמים, והחפצים בהם עשו שימוש לתקיפתו של המתלונן, אינם כלי תקיפה בהגדרתם - סכין, פגיון, אלה וכיוצ"ב. מן העבר האחר, רבים השיקולים לחומרה. הנאשמים פגעו במתלונן על לא עוול בכפו, אך מכיוון שהרהיב עוז להשיב להם בצעקות לאחר שקיללו אותו. הם נכנסו לחצר ביתו ושם הפליאו בו מכותיהם - בידיהם, ברגליהם, חנקו אותו, בעטו בעוצמה בכל חלקי גופו, לרבות בראשו ובגבו - איברים רגישים עד מאוד. הנאשם 1 הפיל בסיס של מיטה על המתלונן, ובהמשך הטיח צידנית בעוצמה בראשו. אירוע האלימות נמשך שניות ארוכות, שבעיניו של המתלונן לבטח נחוו כנצח. צפיתי בתיעוד מצלמות האבטחה (ע/ת1), והמראה אינו נעים לעין, לשון המעטה. הפגיעה הפיזית במתלונן לא הותירה אותו נכה, אך אינה מן הקלות, כטענת ההגנה. פוטנציאל הנזק גבוה, וכך גם הפגיעה הנפשית במתלונן - הן בזמן אמיתי והן לטווח ארוך, כפי שעלה מעדותו. טענתה של ב"כ המאשימה, לפיה היו לנאשמים הזדמנויות רבות להימלך בדעתם ולחדול ממעשיהם, מתיישבת עם האירוע כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, וכפי שתועד במצלמות האבטחה. טענת ההגנה, לפיה גם למתלונן חלק באירוע, אין לה על מה שתסמוך, ומצויה בסתירה להודאתם של הנאשמים במיוחס להם ובעובדות שנקבעו על סמך הודאתם. גם הניסיון להבחין בין חלקו של כל אחד מהנאשמים, נדון לכישלון. השניים פעלו בצוותא, גיבו זה את זה, חיזקו זה את זה, תקפו את המתלונן, חבלו בו ופצעו אותו, והם שותפים



מלאים למעשי העבירה. פעילותם המשותפת מהווה, כמובן, נסיבה לחומרה. אוסיף, כי הפערים בינם לבין המתלונן מתבטאים הן בהיותם שניים מול אחד והן בהבדלי הגילים - צעירים מול מבוגר, ומלמדים כי צודקת ב"כ המאשימה בטענתה כי"זה לא כוחות".

10. ב"כ הנאשם לא המציא פסיקה להמחשת מדיניות הענישה, והסתפק בהתייחסותו לפסקי הדין שהציגה המאשימה, שאינם רלוונטיים לשיטתו. מבין פסקי הדין שהוצגו, אפנה לשניים אותם מצאתי כרלוונטיים, וכן לפסקי דין נוספים:

עפ"ג (ירושלים) 1050-09-20 מדינת ישראל נ' מלינובסקי (17.11.20, לא פורסם) (הוגש בידי המאשימה). המשיב הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין. המשיב הגיע לבית המתלונן, ולאחר ויכוח בין השניים יצא המתלונן מהבית והמשיב החל להכותו באגרופים ללסת. המתלונן נפל לארץ, אמר למשיב שאינו מתכוון להכותו בחזרה, וביקש ממנו לשוב לביתו, אך המשיב המשיך להכות בפניו ובגופו מספר פעמים. בשלב זה הצליח המתלונן להימלט לביתו וניסה לסגור את הדלת, אך המשיב נכנס לבית, גרר את המתלונן החוצה והושיבו על כיסא. כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרמו למתלונן שברים בלסת התחתונה והוא נזקק לניתוח לתיקון השברים. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 8-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המשיב 16 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, העמיד את מתחם העונש בין 16-32 חודשי מאסר בפועל, והחמיר בעונש המאסר בפועל לכדי 24 חודשים, תוך מתן משקל לכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין.

עפ"ג (חיפה) 4007-01-16 וולקוביץ' נ' מדינת ישראל (18.2.16) (הוגש בידי המאשימה). המערער הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין. המערער ואחותו ישבו בבית האחות, כשהמערער היה ככל הנראה תחת השפעת אלכוהול. בהמשך לוויכוח בין השניים חבט המערער בחוזקה בפניה, באופן שגרם לה לשברים ברצפת ארובת העין ושברים נוספים, וכן חתך עמוק ומדמם באורך 3 ס"מ בלחי, שהגיע עד לזווית הפה. האחות נותחה בהרדמה מלאה, בוצעה רדוקציה בפניה ונעשה שימוש בפלטינה, והיא אושפזה למשך מספר ימים. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 18-36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 24 חודשי מאסר בפועל, עליהם הפעיל במצטבר מאסר על-תנאי בן 12 חודשים. הערעור נדחה.

רע"פ 3653/23 הגר נ' מדינת ישראל (28.6.23). המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות פציעה ותקיפת שוטר. המבקש סירב להזדהות בפני שוטר, סירב לעיכובו, והתנגד למעצרו. הוא דחף את השוטר מספר פעמים, ובעת שהוכנס לניידת השתולל, נשך את השוטר בלחיו, ושרט אותו בלחי ובאף, באופן שגרם לו לדמם מפניו ולהידרש לטיפול רפואי בבי"ח ולטיפול באנטיביוטיקה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, ובהתחשב בשיקולים שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה, גזר על המבקש 22 חודשי מאסר בפועל, עליהם הפעיל במצטבר מאסר על-תנאי בן 5 חודשים, ועונשים נלווים. ערעור המבקש על הכרעת הדין נדחה, וערעורו על גזר



הדין התקבל באופן חלקי, כך שעונש המאסר בפועל קוצר בשלושה חודשים. בקשת רשות ערעור נדחתה, תוך שבית המשפט העליון הדגיש את הצורך להטיל ענישה נוקשה נגד עברייני אלימות.

רע"פ 9543/16 מוחמד נ' מדינת ישראל (12.3.17). המבקש הורשע בעבירות חבלה חמורה, תקיפה גורמת חבלה, תקיפה סתם ואיומים, בגין אירוע במסגרתו תקף שני מתלוננים, את האחד באגרופים בפניו, ואת האחר שביקש לברר את פשר האירוע, תקף "באמצעות שפכטל" בפניו וחנק אותו באמצעות חולצה. הוא הוסיף ואיים על המתלוננים כי ישרוף את מכוניתם אם יפנו למשטרה. בית משפט השלום קבע מתחם בין 12-36 חודשי מאסר וגזר את עונשו של המבקש ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיצר את המאסר בפועל ל-18 חודשים. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

ע"פ (מרכז-לוד) 29248-08-22 אלבאז נ' מדינת ישראל (19.12.22). המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות פציעה כשהעברין מזוין ואיומים. ברקע למעשים - סכסוך אזרחי בין המתלון שהוא עורך דין, לבין המערער שהוא שייח' קהילה בעיר לוד. על רקע ויכוח בין השניים איים המערער על המתלון וסטר בפניו. המתלון ביקש לתעד את המערער והתרחק ממנו. בתגובה נטל המערער אבן גדולה, הטיח אותה בחוזקה בפניו של המתלון, ובידו השנייה סטר בפניו פעם נוספת. המתלון החל להימלט מהמקום בעוד המערער רודף אחריו, ואף השליך לעברו אבן שפגעה ברגלו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלון דימום חזק באפו ובחלל הפה, כאבי ראש, בחילות והקאות, המטומה תת-עורית בראשו, חתכים באפו וצלקת בשני איזורי הפציעה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער על הכרעת הדין, אימץ את מתחם העונש שנקבע בבית משפט השלום, וקיצר קמעה מעונש המאסר בפועל, שהועמד על 16 חודשים, תוך התחשבות בגילו המבוגר של המערער, היעדר הרשעות קודמות, היותו אב לשבעה ילדים בהם שני קטינים, ותרומתו רבת השנים לקהילה כפי שתוארה על ידי עדי האופי.

11. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי ובמדיניות הענישה, אני קובע את מתחם העונש בגין מעשיהם של הנאשמים, בין 12-24 חודשי מאסר בפועל לכל אחד מהם.

12. בגזירת העונש בתוך המתחם הנאשמים ראויים להתחשבות והקלה: בחורים צעירים, נעדרי הרשעות קודמות, מהלך חייהם מורכב מגיל צעיר - כעולה מתסקירי המבחן, הם הודו במיוחס להם בשלב מוקדם של ההליך, שיתפו פעולה עם שירות המבחן, וגם בשיחותיהם עם קצינות המבחן קיבלו אחריות על מעשיהם והביעו חרטה. טענתה של ב"כ המאשימה, לפיה אין עילה לחרוג לקולה ממתחם הענישה, ראויה ומבוססת. אין המדובר בנאשמים שעברו תהליך טיפולי-שיקומי חריג ויוצא דופן, המצדיק מהלך מסוג זה. מנגד, בהתחשב בעתירתה של המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם 1 בתחתית המתחם, ובהתחשב בנתוניהם הדומים של הנאשמים, אינני סבור כי הפערים במידת שיתוף הפעולה של כל אחד מהם עם שירות המבחן, מצדיקים הבחנה בין השניים בגזירת עונשם. עוד בהקשר זה, הנאשמים הופנו אמנם, לבקשתם, לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות, אך בטרם



הדבר נעשה הודגש כי לא יהיה בכך כדי להביע עמדה באשר לתוצאת ההליך, או לטעת ציפיות בליבו של מי מהצדדים. ראו בהקשר זה רע"פ 2160/15 עלקם נ' מדינת ישראל (29.3.15), פסקה 10: "אין בהפניה שכזו כדי להגביל את שיקול דעתו של בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם".

הנאשמים יחויבו, כמובן, בפיצויים לנפגע העבירה. סכום הפיצויים בהליך הפלילי מוגבל, ונועד לשמש כ"עזרה ראשונה" בלבד. מבלי לייעץ למתלונן או להביע עמדה, מובן כי עומדת לו הזכות לתבוע את הנאשמים בגין נזקיו בהליך אזרחי. מנגד, בשונה מהמאשימה, אינני סבור כי חלה חובה לגזור על הנאשמים קנס כספי - אין המדובר בעבירה שנועדה להשיא להם רווח כספי, והם עתידים לרצות עונש מאסר מוחשי לראשונה בחייהם (בהמשך למעצרים בגין האירוע עליו הם נותנים את הדין).

13. סוף דבר, החלטתי לגזור על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מיום 30.4.23 עד 14.6.23.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג פשע".

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות "מסוג עוון".

ד. פיצויים בסך ₪ 7,000 אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 2). הפיצויים ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.2.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

מוסבר לנאשמים כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

· כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

· מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;

· במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

על מנת לאפשר לנאשמים להשתתף במיון מוקדם של שב"ס, ובהתחשב בכך שניהלו את משפטם כשהם משוחררים בתנאים, מצאתי לאפשר דחיית תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל, בכפוף לתנאים המצטברים הבאים:

א. תנאים בהם נתונים הנאשמים יחולו עד התייצבותם לריצוי עונשם.



ב. ערבויות שניתנו תעמודנה בתוקפן בהתאם.

ג. כל אחד מהנאשמים יפקיד ערבון (נוסף) במזומן בסך 5,000 ₪.

ד. בעניינו של כל אחד מהנאשמים תיחתם ערבות צד ג' (נוספת) בסך 20,000 ₪.

ה. איסור יציאה מהארץ עד החלטה אחרת, והפקדת דרכון במזכירות בית המשפט. ניתנת ארכה להפקדת הדרכון - עד יום 25.12.24 שעה 12:00.

לא יעמדו הנאשמים בתנאים שנקבעו - ייאסרו לאלתר. יעמדו בתנאים - יתייצבו לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליהם ביום 9.2.25 עד השעה 10:00 בבית מעצר "הדרים", או במקום אחר על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותם תעודת זהות או דרכון. על הנאשמים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 074-7831077 או 074-7831078.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשפ"ה, 24 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.